

Sygn. akt *XVII AmE 155/17*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	st. sekr. sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 25 kwietnia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) ***spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ł.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w Ł. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn. akt *XVII AmE 155/17*

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2016 r., znak (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł., naruszył art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w ten sposób, iż nie złożył w terminie sprawozdania o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych za II (drugi) kwartał 2015 r.

Za wyżej opisane działanie, Prezes URE wymierzył (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł. karę pieniężną w wysokości 5 000 zł.

Od powyższej decyzji powódka - (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł., wniosła odwołanie, zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji strona powodowa zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 2 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych i art. 14 ust. 1 (dalej jako ustawa o biokomponentach) w zw. z ust. 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (dalej jako u.s.d.g.) poprzez ich błędną wykładnię skutkującą uznaniem, że udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą i rozpoczęcie takiej działalności stwarza domniemanie,

że działalność tego rodzaju jest wykonywana i że decyduje to o posiadaniu statusu „producenta” w rozumieniu ww. ustawy

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 30 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 7a i ust. 2 ustawy o biokomponentach poprzez ich błędne zastosowanie i uznanie, że powódka jest producentem w rozumieniu ww. ustawy, zobowiązanym do składania Prezesowi URE sprawozdań kwartalnych za II kwartał 2015 roku i w efekcie wymierzenie przedsiębiorcy kary pieniężnej za niezrealizowanie tego obowiązku w sytuacji, w której:

a) przed wszczęciem postępowania przez Prezesa URE, spółka informowała Agencję Rynku Rolnego w drodze pisemnej, że nie prowadzi działalności gospodarczej, o której mowa w definicji „producenta” w rozumieniu ww. ustawy,

b) spółka nie była w okresie objętym postępowaniem wpisana do rejestru systemu zapasów interwencyjnych,

c) przed wszczęciem postępowania przez Prezesa URE spółka informowała Agencję Rezerw Materiałowych, że nie wykonywała i nie planuje rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej w zakresie produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, a przede wszystkim, że działalność prowadzona przez spółkę w ramach posiadanej koncesji (...) polega na dokonywaniu wywozu paliw.

Mając na względzie powyższe zarzuty, (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez umorzenie postępowania administracyjnego lub ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odwołania, strona powodowa kwestionowała posiadanie przez przedsiębiorcę statusu „producenta” w okresie objętym postępowaniem, a co za tym idzie fakt istnienia wobec powoda obowiązku sprawozdawczego za II kwartał 2015 roku.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał w całości stanowisko prezentowane w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka - (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł., prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi (benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi, gazem płynnym ((...)), estrami stanowiącymi samoistne paliwo ciekłe) z zagranicą na podstawie decyzji Prezesa URE z dnia 24 lutego 2015 r. znak (...) o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą (k.1-6 akt adm.)

W myśl warunku 2.7. koncesji koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją (w tym w szczególności firmy, siedziby, adresu, numeru w rejestrze przedsiębiorców, numeru identyfikacji podatkowej, rozszerzenia bądź ograniczenia tej działalności) nie później niż 14 dni od dnia ich powstania.

Zgodnie z warunkiem 2.8. koncesji koncesjonariusz jest obowiązany zawiadomić Prezesa URE o niepodjęciu działalności objętej koncesją jeżeli nie podejmie jej w ciągu 6 miesięcy od dnia udzielenia koncesji, podając przyczyny niepodjęcia działalności.

Pismem z 15 maja 2015 r. przedsiębiorca poinformował Agencję Rynku Rolnego, iż spółka (...) Sp. z o.o. Sp. k. nie dokonywała w 2014 r, ani w pierwszym kwartale 2015 r. nabycia wewnątrzwspólnotowego ani importu paliw lub biopaliw ciekłych (B100). Nadto spółka nie dokonywała w 2014 r, ani w pierwszym kwartale 2015 r. sprzedaży biopaliw ciekłych (B100) poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy do jakiegokolwiek podmiotu (k. 17-17v).

W odniesieniu do informacji przedstawionej przez przedsiębiorcę, Agencja Rynku Rolnego w piśmie skierowanym do spółki wskazała, iż działalność wykonywana przez spółkę nie mieści się w ustawowej definicji producenta. W związku z tym Agencja Rynku Rolnego skonstatowała, że spółka nie jest zobowiązana do przekazywania jej sprawozdania kwartalnego określonego w art. 30 ust. 2b ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (pismo zastępcy Prezesa (...) z 16 czerwca 2015 r. - k. 18-19).

Przedsiębiorca poinformował również Agencję Rezerw Materiałowych o tym, iż spółka nie wykonywała i nie planuje rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej w zakresie produkcji paliw lub przywozu ropy naftowej lub paliw, a przede wszystkim, że działalność prowadzona przez spółkę w ramach posiadanej koncesji (...) polega na dokonywaniu wywozu paliw (pismo powoda z 24 czerwca 2015 r. – k. 26-27 akt adm.).

Powód do dnia 14 sierpnia 2015 r. nie złożył sprawozdania kwartalnego za II kwartał 2015 r.

Pismem z dnia 29 czerwca 2016 r., Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezłożeniem w terminie sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz wezwał do złożenia wyjaśnień w tym zakresie.. (k. 7-8 akt adm.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania administracyjnego oraz załączone do odwołania powoda, które nie były kwestionowane przez strony procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś zarzuty podnoszone przez stronę powodową w odwołaniu nie mogą skutkować jej uchyleciem ani zmianą we wnioskowanym zakresie.

Sporną kwestię w niniejszej sprawie stanowiło posiadanie przez powodową Spółkę statusu producenta w rozumieniu art. 2 ust 1 pkt 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.U. z 2006 r., Nr 169, poz. 1199 ze zm.) oraz co się z tym wiąże podleganie przez spółkę obowiązkowi złożenia sprawozdania kwartalnego, o którym mowa w art. 30 ust. 2 tejże ustawy.

W myśl art. 2 ust 1 pkt 20 powołanej ustawy **producentem** jest przedsiębiorca w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, magazynowania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paliw ciekłych lub biopaliw ciekłych i wprowadzania ich do obrotu lub też importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego biokomponentów.

Zgodnie z art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji, „producenci są obowiązani do przekazywania, w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału, Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, sprawozdań kwartalnych sporządzonych na podstawie faktur VAT lub innych dokumentów zawierających informacje dotyczące:

1) ilości i rodzajów:

- a) wytworzonych paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,
- b) wprowadzonych do obrotu paliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych paliwach,
- c) wprowadzonych do obrotu biopaliw ciekłych, z określeniem zawartości biokomponentów w tych biopaliwach,
- d) biopaliw ciekłych przeznaczonych do zastosowania w wybranych flotach, o których mowa w ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw,

e) biopaliw ciekłych zużytych na potrzeby własne;

2) kosztów wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, z wyszczególnieniem zagregowanych kosztów:

a) zakupu biokomponentów,

b) zakupu surowców innych niż biokomponenty, użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

c) przerobu surowców użytych do wytworzenia poszczególnych rodzajów paliw ciekłych i biopaliw ciekłych,

d) pozostałych.”

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że w okresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym, tj. w II kwartale 2015 r., (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w Ł. posiadał koncesję na obrót paliw ciekłych z zagranicą udzieloną decyzją Prezesa URE z 24 lutego 2015 r. znak (...). Był zatem zobowiązany do złożenia sprawozdania kwartalnego za okres II kwartału 2015 r., w terminie do 45 dni po zakończeniu kwartału tj. do dnia 14 listopada 2015 r. Zdaniem Sądu obowiązku tego nie znosi nawet brak faktycznego wykonywania działalności w tym zakresie przez powoda. Zdaniem Sądu obowiązek, o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych ciąży na tych przedsiębiorcach, którzy są uprawnieni do wykonywania działalności polegającej na obrocie paliwami ciekłymi z zagranicą i którzy nie poinformowali organu regulacyjnego o tym, że tego typu działalności zaprzestali lub jej w ogóle nie rozpoczęli. Obrót paliwami ciekłymi z zagranicą odbywa się bowiem na podstawie koncesji i z założenia jest wykonywany do czasu zawiadomienia Prezesa URE o zakończeniu prowadzenia działalności lub jej zaprzestaniu, do czego powodowa spółka była zobowiązana na podstawie punktów 2.7 i 2.8 udzielonej jej koncesji.

Podkreślić należy w tym miejscu, że obowiązek sprawozdawczy, o którym mowa w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, jest istotny z punktu widzenia ciężącego na Prezesie URE obowiązku, wynikającego z art. 30 ust 4 tejże ustawy, polegającego na sporządzeniu zbiorczego raportu dotyczącego rynku biokomponentów, paliw ciekłych i biopaliw ciekłych. Podstawą sporządzania takiego raportu są dane zawarte w sprawozdaniach przedsiębiorców objętych obowiązkiem sprawozdawczym. Niedopełnienie przez powódkę ciężącego na niej obowiązku z art. 30 ust 2 ww. ustawy spowodowało zatem brak wiedzy organu w przedmiocie rzeczywistych danych dotyczących działalności gospodarczej powodowej Spółki ale i rzeczywistego obrazu rynku paliw, a w konsekwencji uniemożliwiło Prezesowi URE realizację ciężącego na nim obowiązku.

Powódka nie uczyniła zadość obowiązkowi sprawozdawczemu, powołując się na zerowe obroty, wynikające z niewykonywania działalności. Okoliczność ta zdaniem Sądu nie zwalnia jednak przedsiębiorcy z obowiązku sprawozdawczego, gdyż „także informacja o braku produkcji w danym okresie ma znaczenie dla osiągnięcia celów ustawy o biokomponentach” (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 marca 2016 r w sprawie o sygn. akt III SK 30/15, którego stanowisko Sąd w składzie niniejszym podziela w całości).

Bez znaczenia dla powyższej oceny pozostają twierdzenia strony powodowej, wskazujące na brak wpisu powoda do rejestru systemu zapasów interwencyjnych, określonego w art. 13 ust. 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym. Przepis ww. ustawy dotyczy innych obowiązków przedsiębiorcy i w ocenie Sądu pozostaje bez wpływu na przedmiotowy obowiązek, określony w art. 30 ust 2 ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Z prezentowanych wyżej powodów nieistotna dla rozstrzygnięcia sprawy pozostaje również informacja Agencji Rynku Rolnego, stwierdzająca, iż przedsiębiorca nie ma obowiązku składania sprawozdań Prezesowi Agencji Rynku Rolnego, na co powoływała się powodowa spółka. Stanowisko Prezesa Agencji Rynku Rolnego nie stanowi wiążącej interpretacji

prawa. W treści pisma (k. 19) Prezes (...) sam poinformował przedsiębiorcę, iż „nie posiada uprawnień ustawowych do wydawania interpretacji przepisów ustaw, co najwyżej może przedstawić swoje stanowisko odnośnie ich zapisów. Wszystkie osoby i podmioty stosujące prawo dokonują interpretacji przepisów prawa na własną odpowiedzialność i ryzyko, przy czym dokonana interpretacja podlega późniejszej weryfikacji w ewentualnym postępowaniu sądowym. Organy administracji publicznej czynią to w szczególności w toku postępowania administracyjnego, w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego”. W związku z powyższym Sąd nie jest związany interpretacją Prezesa (...). przedsiębiorca zaś, rezygnując ze złożenia Prezesowi URE sprawozdania za II kwartał 2015 r. zinterpretował przepisy ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w sposób dowolny i w ocenie Sądu sprzeczny z brzmieniem tych regulacji.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, Prezes URE w okolicznościach niniejszej sprawy w sposób prawidłowy zastosował przepis 30 ust. 2 oraz art. 33 ust 1 pkt 7a ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2018 r. i w związku z tym, stosownie do treści art. 33 ust 9 pkt 3 tej samej ustawy, był zobowiązany do wymierzenia przedsiębiorcy, który nie złożył w terminie przedmiotowego sprawozdania, kary pieniężnej, o której mowa w ust 2 art. 33 ww. ustawy.

Wysokość kary, została przez ustawodawcę określona kwotowo i wynosi 5.000 zł. Z uwagi na fakt, iż powołana ustawa nie przyznaje Prezesowi URE prawa do określenia wysokości kary pieniężnej ani możliwości odstąpienia od jej wymierzenia, organ zobligowany był do jej nałożenia właśnie w tej wysokości. W świetle powyższego brak było podstaw prawnych do uwzględnienia zarzutu powodowej Spółki naruszenia prawa materialnego tj. art. 30 ust 2 w zw. z art. 33 ust 1 pkt 7a i ust 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r., o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

Nie znajdując zatem podstaw uzasadniających uwzględnienie odwołania, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je w oparciu o przepis art. 479⁵³ §1 k.p.c.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie wynikającej z art. 98 k.p.c. wskazującej na obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów postępowania przez stronę przegrywającą sprawę. Odwołując się do tej zasady Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka